

B.B. ALSTON

AMARI
EN DE
NACHTWACHTERS

Met illustraties van Godwin Akpan

Vertaling Sandra Hessels

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC* om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 B.B. Alston
Oorspronkelijke titel: *Amari and the Night Brothers*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2021 HarperCollins Holland
Vertaling: Sandra Hessels
Omslagontwerp: Godwin Akpan / HarperCollins Publishers
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0739 7
ISBN 978 94 027 6142 9 (e-book)
NUR 280
Eerste druk februari 2021

Originele uitgave verschenen bij Balzer + Bray, een imprint van HarperCollins Publishers.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

IK ZIT WEER EENS IN HET KANTOOR VAN HET SCHOOLHOOFD. In de gang, aan de andere kant van de glazen deur, gaat Emily Grants moeder flink tekeer tegen directeur Merritt. Met al die drukke handgebaren zou je denken dat ik iets vreselijks heb gedaan, maar ik heb alleen haar verwaande prinsesje een duw gegeven, meer niet. Emily moest zelf zo nodig zo dichtbij komen terwijl ze me verrot schold. Het is niet mijn schuld dat ze haar evenwicht verloor en op haar kont viel waar iedereen bij was.

Emily staat vlak achter haar moeder, omringd door haar vaste groepje vriendinnen. Ze bedekken hun mond, fluisteren met elkaar en door de ruit werpen ze me veelzeggende blikken toe. Ze kunnen niet wachten tot ze me een keertje te grazen kunnen nemen als er niemand bij is. Ik leun naar achteren op mijn stoel zodat ik ze niet meer zie. Deze keer heb je het echt goed verpest, Amari.

Ik kijk op naar de foto van een zwarte jongen aan de muur achter directeur Merritts bureau en frons mijn wenkbrauwen. Trots houdt Quinten de trofee vast die hij won bij de wiskundeolympiade van onze staat. Je ziet het niet, maar mama en ik staan hem vlak naast het podium toe te juichen.

Alleen valt er tegenwoordig weinig meer te juichen.

De deur gaat met een zwaai open en mevrouw Grant loopt met grote passen naar binnen, gevolgd door Emily. Geen van beiden maakt oogcontact en ze gaan zo ver mogelijk uit mijn buurt zitten. Hun afkeer van mij lijkt het hele kantoor te vullen. Nou, dat gevoel is mooi wederzijds. Ik frons mijn wenkbrauwen opnieuw en sla mijn armen over elkaar.

Dan komt mama binnen, met haar blauwe verpleeguniform nog aan. Wéér hebben ze haar op haar werk gebeld en moest ze snel weg vanwege mij. Ik ga rechtop zitten, klaar om me te verdedigen, maar ze schenkt me een blik waardoor de woorden in mijn keel blijven steken.

Directeur Merritt is de laatste die plaatsneemt, en zijn vermoeide ogen bewegen van de een naar de ander. 'Ik weet dat deze twee meisjes een verleden hebben. Maar aangezien dit de laatste schooldag is...'

'Ik wil dat de beurs van dat kind wordt ingetrokken!' Mevrouw Grant ontploft. 'Ik betaal geen vermogen aan lesgeld zodat mijn dochter in de gang kan worden aangevallen!'

'Aangevallen?' begin ik, maar mama steekt haar hand op en snoert me daarmee de mond.

'Amari weet heel goed dat ze van andere mensen af moet blijven,' zegt ze, 'maar dit zat er al heel lang aan te komen. Die meiden pesten mijn dochter al vanaf de dag dat ze hier voor het eerst het schoolplein op liep. De berichten die ze achterlaten op haar socialmediapagina's waren zo afschuwelijk dat we overwogen hebben al haar accounts te verwijderen.'

‘En die kwestie hebben we afgehandeld zodra die onder onze aandacht werd gebracht,’ antwoordt directeur Merritt. ‘Alle vier de meisjes hebben een schriftelijke waarschuwing ontvangen.’

‘Hoe zit het dan met al die dingen die ze recht in mijn gezicht zeggen?’ Met gloeiende wangen leun ik naar voren op mijn stoel. ‘Ze noemen me Afdankertje en Aalmoesje en wrijven me er bij elke gelegenheid die ze krijgen weer in dat kinderen als ik hier niet thuishoren.’

‘Dat is toch ook zo!’ roept Emily.

‘Zwijg!’ bijt mevrouw Grant haar toe. Emily rolt met haar ogen.

Mevrouw Grant gaat staan en richt zich nu tot mijn moeder. ‘Ik zal mijn dochter aanspreken op haar gedrag, maar uw dochter kon haar handen niet thuishouden. Ik kan hier aangifte van doen. Wees blij dat ik het hierbij wil laten.’

Mama wordt nijdig, maar weet zich in te houden. Ik vraag me af of dat komt doordat Emily’s moeder gelijk heeft over die aangifte. De hele school was er zo’n beetje getuige van.

‘Opstaan,’ zegt mevrouw Grant tegen haar dochter. Samen lopen ze naar de deur, waar mevrouw Grant nog even blijft staan om naar ons te kijken. ‘Ik verwacht er direct van op de hoogte te worden gesteld zodra haar beurs is ingetrokken. Anders zal de ouderraad een hoop te melden hebben bij de eerstvolgende bijeenkomst.’

De deur valt met een klap achter hen dicht.

Ik kan amper stil blijven zitten, zo kwaad ben ik. Dit is zó oneerlijk allemaal. Mensen als Emily en mevrouw Grant zullen nooit begrijpen hoe het is om geen geld te hebben. Ze kunnen doen wat ze maar willen, maar mensen zoals wij moeten constant op onze tellen passen.

‘Bent u echt van plan om Amari’s beurs in te trekken?’ vraagt mijn moeder met een klein stemmetje.

Directeur Merritt slaat zijn ogen neer. ‘We hebben een lik-op-stukbeleid als het gaat om vechtpartijen. Volgens de regels zou ze

van school kunnen worden gestuurd. Haar beurs afnemen is het minste wat ik kan doen.'

'Ik begrijp het...' Ze zakt dieper weg op haar stoel.

Mijn woede slaat om in schaamte. Mama is al zo verdrietig vanwege Quinten. Ik moet het niet erger maken alleen maar omdat ik een stel pestkoppen niet de baas ben.

'Ik weet dat het... zwaar is geweest,' zegt directeur Merritt tegen mij, 'sinds Quintens verdwijning. Hij was een goeie jongen met een veelbelovende toekomst. Je hoeft er niet voor gestudeerd te hebben om in te zien dat er een verband bestaat tussen die gebeurtenis en het begin van jouw gedragsproblemen, Amari. Ik kan wel een begeleider voor je regelen om erover te praten. Geheel kosteloos...'

'Ik heb geen begeleider nodig,' onderbreek ik hem.

Directeur Merritt kijkt me fronsend aan. 'Je zou echt eens met iemand moeten praten over je woedebuien.'

'Wilt u weten waarom ik Emily een duw heb gegeven? Omdat zij het lollig vond grapjes te maken over mijn broer en te beweren dat hij dood is. Maar dat is hij niet. Het kan me niet schelen wat iedereen zegt, mijn broer moet ergens zijn. En als ik hem vind, zal iedereen mooi op zijn neus kijken!'

Ik zit te trillen op mijn stoel en de tranen rollen over mijn wangen. Directeur Merritt zwijgt.

Mama staat langzaam op en geeft me een stevige knuffel. 'Ga jij maar vast in de auto zitten, *babygirl*. Ik ben zo klaar.'

We rijden naar huis zonder een woord te wisselen. Het is bijna zes maanden geleden dat Quinten verdween, maar het voelt veel minder lang. Het lijkt pas gisteren dat hij mama op haar mobiel belde om te zeggen dat hij met de kerst thuis zou zijn. Dat was heel bijzonder, want Quinten was bijna altijd weg sinds hij klaar was met

school en die drukke baan had gekregen. Het soort baan waarbij je niemand mag vertellen wat je precies voor werk doet.

Ik beweerde altijd bij hoog en bij laag dat Quinten een of andere supergeheime spion was, net als James Bond. Maar dan grijnsde hij naar me en zei: ‘Je zit ernaast, maar niet heel ver.’ Als ik meer probeerde los te krijgen, begon hij te lachen en beloofde hij me meer te vertellen als ik wat ouder was.

Quinten is namelijk echt heel erg slim. Hij had de hoogste cijfers van de klas toen hij slaagde aan de Jefferson Academie en mocht de afscheidsrede houden. Daarna boden maar liefst twee prestigieuze universiteiten hem een volledige studiebeurs aan. Die heeft hij allebei afgeslagen om te gaan werken voor wie het dan ook is voor wie hij werkte. Toen hij verdween, was ik ervan overtuigd dat zijn geheimzinnige baan daar iets mee te maken had. Of in elk geval dat iemand die met hem samenwerkte, zou weten wat er was gebeurd. Maar toen we de politie over zijn baan vertelden, keken ze mijn moeder en mij aan alsof we gestoord waren.

Ze hadden zelfs het lef om te zeggen dat Quinten, voor zover zij wisten, niet eens werk h ad. Er waren geen belastingaangiftes die erop wezen dat hij ooit een baantje had gehad. Maar dat was niet logisch, want over zoiets zou hij nooit liegen. Toen mama de agenten vertelde dat hij haar geld stuurde om te helpen de rekeningen te betalen, opperden ze dat Quinten mogelijk betrokken was bij iets waarvan hij niet wilde dat wij het wisten. Iets illegaals. Dat is altijd de eerste gedachte als mensen horen dat je uit ‘The Wood’ komt, de bijnaam van Rosewood, een wijk vol sociale huurwoningen.

De auto hobbelt ratelend over de kruising met het spoor en zo weet ik dat we weer in onze eigen buurt zijn. Ik zal niet liegen, het voelt als een enorme tegenstelling om thuis te komen nadat je aan de andere kant van de stad bent geweest. Het is net alsof de wereld een stuk lichter is rondom de Jefferson Academie en de grote, kleurige huizen die eromheen staan. Vergeleken daarmee voelt de plek

waar ik vandaan kom nogal grauw. We rijden langs slijterijen en kringloopwinkels en ik zie *D-Boys*, een groepje drugsdealers, tegen straatnaamborden geleund staan en intimiderend rondkijken alsof de hele wereld van hen is. Jayden, een jongen die ik nog ken van de basisschool, staat bij een stel oudere jongens en heeft een brede gouden ketting om zijn nek hangen. Hij herkent onze auto en schenkt me een grijns als we langsrijden.

Ik probeer terug te glimlachen, maar ik weet niet of het erg overtuigend is. We hebben elkaar niet meer gesproken sinds Quintens verdwijning. Sinds Jayden met die jongens omgaat, ook al heeft hij mijn broer beloofd uit hun buurt te blijven.

Als we voor onze flat tot stilstand komen, verbergt mama haar gezicht in haar handen en begint te huilen.

‘Gaat... Gaat het wel?’ vraag ik.

‘Ik heb het gevoel dat ik er te weinig voor je ben, babygirl. Ik werk vijf dagen per week in diensten van twaalf uur. Je moet iemand om je heen hebben met wie je kunt praten.’

‘Ik red me wel. Ik weet heus wel dat je alleen maar zoveel werkt omdat het moet.’

Mama schudt haar hoofd. ‘Ik wil niet dat jij net zo moet ploeteren als ik. Die beurs voor de Jefferson Academie was je opstapje naar een goede universiteit en een beter leven. Zoiets kan ik met geen mogelijkheid zelf bekostigen. Ik heb geen idee wat we nu moeten doen.’

‘Het spijt me, maar ik hoorde daar eigenlijk nooit echt thuis.’ Ik sla mijn armen over elkaar en kijk door het raam naar buiten. Dat het bij mijn broer allemaal zo eenvoudig leek te gaan, wil niet zeggen dat dat voor mij ook zo werkt. ‘Ik ben Quinten niet.’

‘Dat zou ik ook nooit van je vragen,’ zegt mama. ‘Ik wil alleen dat je je best doet. Die school was jouw kans om te zien dat er een grote, wijde wereld buiten deze wijk bestaat. Een kans om je horizon te verbreden.’ Ze zucht. ‘Ik weet dat het oneerlijk is, maar mensen hebben nu eenmaal bij voorbaat al een beeld bij een arm, zwart

meisje uit The Wood. Ze denken dat ze weten hoe je bent. Geef ze alsjeblieft geen reden om te geloven dat ze gelijk hebben.'

Ik zeg niets. Ze doet net alsof ze me dit niet al duizenden keren verteld heeft.

'Als je je niet misdraagt op school, zit je thuis urenlang achter dat computerscherm,' gaat ze verder. 'Dat is niet gezond, Amari.'

Ik weet ook wel dat ze gelijk heeft. Maar het is lastig om je te concentreren op je huiswerk als je de andere kinderen om je heen over je hoort fluisteren. En door foto's van Quinten op zoveel mogelijk websites te plaatsen heb ik in elk geval nog een beetje het gevoel dat ik help om hem te vinden. Ik weet dat het vrij kansloos is, maar het geeft me hoop.

Mama gaat verder: 'Als je binnen bent, wil ik dat je die laptop onder mijn deur door schuift en hem daar laat liggen.'

'Maar mam...'

Ze maakt een wegwijsgebod. 'Ik wil het niet horen. Die computer blijft in mijn kamer totdat jij besluit je toekomst serieuzer te nemen. We zullen het hier morgen nog wel uitgebreider over hebben. Ik moet nu echt terug naar het ziekenhuis.'

Ik stap uit en smijt het portier achter me dicht. Ik kijk ook niet om als ik met stampende passen naar ons flatgebouw toe loop. Wat moet ik nu doen?

Eenmaal binnen in ons appartement laat ik me languit op de bank ploffen en verberg ik mijn gezicht in de kussens. Dit was echt de ergste dag ooit.

Na een poosje duw ik me overeind tot ik rechtop zit en pak mijn oude, gehavende laptop uit mijn tas. Quinten heeft hem lang geleden gewonnen toen hij tweede werd bij een of andere internationale wetenschapswedstrijd. Hij gaf hem aan mij toen hij het jaar erop een betere laptop won.

Het verbaast me niet eens dat het scherm zwart blijft nadat ik het opengeklapt heb.

Ik doe het een paar keer dicht en weer open, maar nog steeds doet de laptop niets. Blijkbaar heeft hij weer een van zijn buien, dus ik laat hem staan en loop naar de keuken om iets te eten te pakken.

Maar zelfs nadat ik mijn knorrende maag heb kunnen kalmeren, weigert de laptop op te starten. Ik sluit mijn ogen en til het apparaat op tot ooghoogte. Dan zeg ik: 'Mama heeft gezegd dat ik je moet inleveren en ik heb geen idee wanneer ik je weer terugkrijg. Dus werk gewoon even mee.'

En deze keer start het ding meteen. Gelukkig maar.

De gratis wifi van dit huizenblok is aartstraag, maar toch lukt het me om de poster met de oproep voor meer informatie over Quintens vermissing op een tiental websites achter te laten.

Normaal gesproken zou ik nu zijn e-mail checken (ik heb zijn wachtwoord maanden geleden al achterhaald. Het is 'Amari Allerbeste', mijn nepsuperheldennaam van toen ik nog klein was), maar mijn nieuwgierigheid is me de baas. Ik open Emily Grants Instagrampagina om te zien of ze iets over vandaag heeft gepost. En wat zie ik? Een foto van mij op haar profielpagina, met daaronder het bijschrift:

Zomervakantie! En raad eens? We hebben eindelijk het vuil buiten gezet hier op Jefferson. Van school gestuurd! Opgeruimd staat netjes!

Dit bericht heeft heel veel reacties van andere leerlingen. Ik lees er een handvol voor ik de laptop dichtklap. 'Was hier al nooit welkom...' 'Ik hoorde dat ze uit de kluisjes stal...' 'En daarvoor hoefde alleen haar broer maar dood neer te vallen...'

Ik ben niet van school gestuurd en mijn broer is niet dood. Met opeengeklemd kaken klap ik mijn laptop weer open om een reac-

tie te tikken. Ik zal ze wel leren. Maar dan verschijnt er een melding bovenaan het scherm en mijn hele lichaam verstrakt. Het is een nieuwe e-mail voor Quinten.

1 nieuwe e-mail: Afzender: Discreet & Direct Bezorgingen

Dat klinkt misschien niet bijzonder, maar Quinten krijgt nooit e-mail. Echt nooit. Ik hou het al in de gaten vanaf de dag dat ik zijn wachtwoord had gekraakt.

Ik open het bericht:

Pakket bezorgd.

Je ontvangt een aparte e-mail zodra Amari Peters haar handtekening heeft gezet, zoals de instructies voorschrijven.

Bedankt dat u Discreet & Direct Bezorgingen hebt gebruikt. Bij ons krijgt ieder wat hem toekomt, of hij daar nu van op de hoogte is of niet!

Deze e-mail zal zichzelf vernietigen in 3... 2... 1...

De mail verdwijnt.

Ik maak een sprongetje van schrik. Is het bericht nou echt?

En waar moet ik een handtekening voor zetten?

Er wordt op de deur geklopt. 'Pakketje!'

2

IK HOL NAAR DE VOORDEUR EN TREK HEM OPEN.

Een man in versleten kleren staat voorovergebogen in de deuropening. Ik buig naar voren om langs hem heen naar links en naar rechts te kijken. Waar is die bezorger dan?

‘Hallo,’ zegt de man zonder op te kijken. ‘Komt het gelegen?’

Meteen voel ik me schuldig dat ik hem zo heb genegeerd. ‘Ik heb geen geld. Maar ik heb wel een diepvriesmaaltijd in de vriezer, die kan ik voor u opwarmen om op te eten. Mijn moeder heeft nog geen boodschappen gedaan.’

‘Dat is erg aardig van je, maar ik kom net uit een zeer goed restaurant.’

‘O,’ zeg ik. ‘Dus u bent niet dakloos?’

‘Dakloos? Hemeltje, nee, zeg.’ De man kijkt nu wel omhoog. Ik zie dat hij wat ouder is en een nette, geschoren baard heeft. Hij

stond voorover gebogen omdat hij naar een tabletcomputer keek. 'Waarom zou je dat denken?'

Mijn blik glijdt over zijn rafelige, gerepareerde kleren. 'O, zomaar.'

De man volgt mijn blik en kleurt dan rood. 'Dit is anders de allernieuwste modetrend in... Ach, laat ook maar. Is jouw naam heel toevallig Amari Peters?'

Hè? Ik zet een paar passen naar achteren. 'Hoe weet u mijn naam?'

'Die staat hier op mijn scherm,' zegt hij, wijzend naar de tablet. 'Je moet alleen even tekenen voor ontvangst. Dan ben ik weer weg.'

'Bent u... de pakketbezorger?' vraag ik behoedzaam. 'En hebt u een pakketje voor mij?'

'Yep.' Hij draait de tablet om. 'Afkomstig van ene Q. Peters.'

Ik hap naar lucht. 'Komt u echt iets brengen wat mijn broer naar mij heeft gestuurd?'

De man knikt. 'Wel als deze Q. Peters je broer is. Er staat hier dat hij precies één Verbreed-Je-Horizon-set heeft verzonden.'

Verbreed je horizon? Had mama precies diezelfde woorden niet zonet nog uitgesproken? 'Is dit soms een of andere grap?'

'Dat lijkt me niet.' Hij kijkt me fronsend aan. 'Ik ben maar part-timebezorger, maar ik neem mijn werk wel serieus.'

'Wat het ook is dat u komt afleveren, ik neem het graag in ontvangst.' Dan pas valt me op dat hij geen enkele doos of envelop bij zich heeft. 'Waar is het?'

'Je zult eerst moeten tekenen, vrees ik.' De man steekt me de tablet toe en ik pak hem aan om er met mijn vingertop een slordige handtekening op te zetten.

Ik kijk hem vol verwachting aan. 'En het pakket?'

De man tikt nog een paar keer op het scherm. 'Dat heb ik in de kast in Q. Peters' oude slaapkamer achtergelaten.'

Ik gaap hem aan. ‘Bent u dan in mijn huis geweest?’

‘Met toestemming van Q. Peters uiteraard.’ Hij schraapt zijn keel nogal luid. ‘Dan vrees ik dat ik nu alleen nog je herinnering van deze ontmoeting nodig heb. Wij van Discreet & Direct Bezorgingen staan garant voor de anonimiteit van onze klanten, weet je. Geen zorgen, je krijgt je pakketje nog steeds. Ergens later op de dag zul je een plotselinge, onverklaarbare drang voelen om die kast te gaan uitmesten, en daar tref je het pakket aan.’

‘U hebt mijn... watte nodig?’ Nerveus doe ik een stap naar achteren.

‘Het is maar die ene herinnering.’ De man pakt uit zijn zak iets wat lijkt op een afstandsbediening. Dan kijkt hij nogmaals naar zijn scherm en knijpt zijn ogen tot spleetjes. ‘O! Foutje van mij! Je naam staat blijkbaar op de Ongeschonden-Geheugen-Lijst. O, ik durf te wedden dat er eentje op weg is naar het Bureau. De beste dertig jaar van mijn leven. Nou, fijne middag nog!’

Ik knipper en de man is alweer weg. Wat wás dit allemaal?

En wat zit er in de kast van mijn broer?

Zelfs na al die tijd verwacht ik Quinten bijna te horen brullen als ik zonder toestemming zijn kamer binnenga. Ik loop naar binnen en kijk naar de gekreukte posters van rapartiesten die naast ingelijste foto’s van Stephen Hawking en Martin Luther King aan de muur hangen. Zijn bed is nog net zo onopgemaakt als altijd en al zijn schoolmedailles, trofeeën en oorkondes voor beste leerling van de klas hangen aan de achterste muur.

De rechercheurs hebben de hele kamer overhoopgehaald op zoek om erachter te komen wat er met hem gebeurd kan zijn, maar mama en ik hebben ons best gedaan alles weer zo terug te zetten als het was. Ik denk dat we allebei stiekem hoopten iets te vinden wat de politie over het hoofd had gezien, iets wat alleen familie zou

herkennen als aanwijzing. Maar dat gebeurde dus niet. En sindsdien zijn we allebei niet meer in zijn kamer geweest. Het doet te veel pijn.

Pas als ik midden in de kamer sta, overrompelen de herinneringen me. Al die keren dat Quinten en ik hier samen speelden. De keren dat hij muziek aanzette terwijl we op de grond lagen en praatten en grappen maakten dat we de wereld zouden overnemen. We zouden onze loser van een vader, die onze moeder in de steek had gelaten, weleens laten zien wat we waard waren. We zouden elkaar altijd in alles steunen, wat er ook gebeurde. Quinten mag dan tien jaar ouder zijn dan ik, maar we waren altijd heel close.

Tik... tik... tik...

Okeeee... Dat is nieuw. Er was in Quintens kamer nooit iets wat tikte. Ineens heb ik overal kippenvel.

Misschien sprak die rare bezorger dan toch de waarheid. Het pakket zou in Quintens kast moeten liggen. En ja hoor, met elke stap die ik dichterbij de kast kom, wordt het geluid luider. Heeft hij me een klok gestuurd of zo?

Ik bijt op mijn onderlip en trek de kastdeur open. De kast is leeg, op een enorme, lelijke, oude kist na die Quinten bij een kringloopwinkel heeft gekocht toen we jonger waren. Ik doorzocht de bak met poppen, op zoek naar een barbiepop met een donkere huidskleur, en zijn oog viel op deze gammele kist waarvan de helft van de leren bekleding ontbrak. Hij beweerde dat hij iets nodig had om al zijn belangrijke plannen in te bewaren.

Zo te horen zit wat het ook is dat Quinten me gestuurd heeft in deze kist. Gelukkig is het slot jaren geleden al kapotgegaan, dus ik hoef alleen het deksel maar open te klappen. Ik zoek tussen de talloze mappen met ezelsoren en oude notitieboekjes naar iets wat zou kunnen tikken.

Pas helemaal op de bodem vind ik een luid tikkend zwart koffer-

tje met een wit plakbriefje erop. Ik herken Quintens handschrift meteen.

Uitsluitend voor Amari

Snel pak ik het koffertje uit de kist en leg het op de vloer. Wat zou erin zitten? Ik priegel wat aan de sloten, maar het gaat niet open. Ik probeer het open te rukken, maar ook dat haalt niks uit. Dan zie ik een tweede plakbriefje op de zijkant.

Opent na de laatste schooldag om middernacht

Ik slik en voel mijn hart bonzen. Quinten heeft nooit iets gezegd over een koffertje dat speciaal voor mij bestemd was. Maar dit is toch echt zijn handschrift.

Misschien wil hij uitleggen waar hij is en wat er is gebeurd. We hebben ons zes maanden lang vreselijk zorgen gemaakt... Zou het waar zijn dat ik hem op deze manier kan vinden?

Ik kijk opzij naar Quintens wekker. Het is 16.13 uur. Het duurt nog een kleine acht uur tot middernacht. Maar waar wacht ik precies op?

23.58 uur.

Ik zit in mijn kamer aan het hoofdeinde van mijn bed met mijn knieën opgetrokken tegen mijn borst. Het koffertje ligt aan het voeteinde verdacht te zijn.

Weer sta ik op en controleer de gang. Mama is al een paar uur thuis, maar er schijnt geen licht onder haar deur door. Ze ligt vast al te slapen. Mooi zo. Want wat er ook in dit koffertje zit, het is uitsluitend voor mij bedoeld, daar was Quinten heel duidelijk in.

23.59 uur.

Ik ijsbeer door mijn kamer. Oké, ik word gewoon knettergestoord. Wat verwacht ik dat er zo gaat gebeuren?

Middernacht.

KLIK! SISSSSS...

Ik zweer het, ik spring dertig meter de lucht in van schrik. Ik sluip naar mijn bed, ga zitten en adem een keer heel diep in voordat ik het koffertje openklap. Wat ik zie, is iets met groene en paarse strepen.

Met één hand haal ik de gladde stof uit het koffertje om het tegen het licht te houden. Het ziet eruit als een soort jasje van een kostuum en het is mogelijk het lelijkste kledingstuk dat ik ooit heb gezien. Met mijn andere hand pak ik een bijpassende broek uit het koffertje. Ik heb geen idee wat dit te betekenen heeft, maar ik moet er wel om glimlachen. Dit is zeker weten Quintens flauwe humor, dat kan niet missen.

Er ligt meer in het koffertje: een envelop en een metallickleurige zonnebril. Daar hangt een hele rits plakbriefjes aan.

#1 Ga alsjeblieft liggen voordat
je deze bril opzet.

#2 IK meen het. Je moet eerst gaan liggen.

#3 IK zweer dat het belangrijk is. Ga liggen!

Oké, oké, ik snap het! Ik breng de bril dichterbij mijn gezicht. Afgezien van het zware montuur lijkt hij verder vrij normaal. Zeker niet gevaarlijk genoeg om er drie waarschuwingen op te plakken. Word je er soms duizelig van of zo? Maar oké, als het zo belangrijk is, dan doe ik het wel.

Ik duw het koffertje naar de rand van mijn bed en ga op mijn rug liggen voordat ik de bril op mijn neus zet. Al begrijp ik niet zo goed waarom er zo'n hoop...

‘Amari?’ klinkt ineens een stem die ik uit duizenden zou herkennen.

Quinten? Maar hoe...